

Dal-szövegezés Eörsi

Szabó Lőrincnek

Meg kéne fújni bozzá a plafont.
Nyakkendőket kéne összecsomózni.
S az egész – akármilyen körmefont
lenne, reménytelenül ósdi.

Falnak fordítom inkább. Hadd aludjon.
Az ám, csak ezt is túl mohón akarja.
Mégis a plafont kellene kifúrnom?
Lenne teteje? És sámlí az alja.

Berugna bozzá, nébány altatót
beszedne, nyakkendősen, szédelegve
állna, mint ki engem messze bagyott,
mondom, csak bamba képpel
szenvelegne.

Seggbe rugnám. Még hogy te vagyok én?
Te?!

Verni kezdeném egy akármivel.
Formájáért vad formámat cserébe!
Te csecsemő, te bubó, siheder,

te költő, prózaíró, utazó,
madaras, medvés, lovas robadék;
vesén rugnám; neked semmi se jó?
ágy alá gyömösözném a fejét.

– Hol vagyok? Itt, kampóm alatt,
pecsétés
nyakkendők csomójával ujjaim közt?
Az ágy alatt? Negédes, bűnsegedes
balfácánként most sem találtam
eszközt,

lenne vége. De melyik kicsodának?
Gyere elő, te szemét, életuntod
meséld az összebugyozott gatyáknak,
könnyű úgy, hogy nem kell még ki se
mosnod,

semmit, magadat se, jó, nincs, abonnét,
nincs neked, mért, nekem van, azt
biszed?
És hogy becses kedvedért visszajönnék,
te egyveleg, ha nem lennék veled

egy valag, egy fő, egy minden, gerinc és
ágyék, sajgó térd, csuklóduzzanat.
Te írógépes, te kocsmás, te pincés,
végre nélkülem dögleszd meg magad:

ne azon libegj este, hogy mit álmodsz,
mert akkor élsz, ne! Végre valami
vigyen el az apádhoz, az anyádhoz,
és nekem ne is kelljen ballani

róla, rólad... Rólam. Ó, istenem,
megint, hogy a számat biába téptem,
ha majd kiontanám facsart belem,
a pusztulásvágy nem lesz akkor
érdem,

csúsznék, hogy éljek, két csonk pusztá
térden,
vagy nyáladzva esdekelnék idélen,
és ha ott még dalt szögezne eszem,
a tepsin ütne át, a pusztá plében!

Jézusmária úgy igazából:
végignéztem egy állatot,
elveim ellen, a javából,
abogy éppen táplálkozott.

Csak valami idegesített,
ellene még a borzalom
is jobb volt, bocsánatos vétek,
így táplálkozni nyugtatón.

Önáltatón. Kobold-maki
majmok mit sem segítenek,
ha imádkozósáskai
léteket elemésztenek

ízes ropogtatással. És ha
gerillafegyverek ropognak;
és ha áldott összefogása
jön el minden piacrobotnak:

hiába nézem. Dallamocskák
se vigasztalnak. A napok,
éjek mind egy menetre ócskák,
s csak rozsdás csavarjuk vagyok.

S hiába az öngyilkos nóták.

Semmihez Félben Sem

A jó Mindenségnek!

Nem ragaszkodom semmihez,
csak az egy szál szar életemhez,
némi gyötrelmes kényelemhez;
hol hogy ez? hová vibet ez?

Még csak ez sincs. Felébe se
vágódnék be egyik felemmel
se, mint bánom én már, ha kedvel,
ha ki nem áll Fenségesse:

a fenséges úrnak, ki én
vagyok ki-ki kénye szerén,
kényúr csak magamban, lepény,
min elcsúszom téli cipőmmel,

s ott banyatt az aszfalt jegén
egyszerre nem vagyok Időmmel,
Teremmel, jaj, de most se jó el,
amit így ígér sok Előjel!

Semmihez Félben Sem bajaz
ugyanaz-és-nem-ugyanaz;
és lassan feltápáskodom.
Koszorú, förtélem-alakom.

Ez volt megint egy alalom.
És hogy megint én voltam az.